

Nr 298.

Av herr **Ericson** i Funäsdalen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 7, med förslag till lag om lindring i de mindre bemedlades kostnader för sinnessjukvård m. m.

Vid genomläsandet av Kungl. Maj:ts proposition nr 7 med förslag till lag om lindring i de mindre bemedlades kostnader för sinnessjukvård m. m. kan man icke undgå att märka att i såväl riksdagens skrivelse, vilken är upphovet till ifrågavarande lagförslag, som i de tillsatta sakkunnigas förslag, varpå Kungl. Maj:ts är byggt, ävensom vissa myndigheters däröver avgivna utlåtanden råder, efter vad man kan förstå, mycket stor tvekan om sättet, på vilket ifrågavarande lättnader skola beredas. Att man valt den utvägen att kommunernas fattigvårdsstyrelser i första hand böra träda emellan för att sedan erhålla ersättning av landstingen, tycks bero därpå, att den nya fattigvårdslagen föreskriver en sådan ordning för de fullkomligt medellösa. Om man också kan medgiva, att sådant skäl förefinnes, så torde detta icke vara tillräckligt bärande för att man bör fortsätta på den vägen, om den skulle visa sig vara mindre lämplig. Det synes mig vara enklare, bekvämare och framför allt mest rättvist, om staten helt enkelt befriade alla sinnessjuka som behöva intagas på vårdanstalt åtminstone på billigaste klass från erläggande av avgift. Mot invändningen att detta skulle åsamka statsverket stora kostnader erinras att i vilket fall som helst och vilket sätt man än väljer, så lär det nog ändå till sist icke bli någon annan än det skattbetalande svenska folket som får betala, även om det nu skulle bli landstingen och kommunerna, som få äran därför. För övrigt synes det mig vara missriktad sparsamhet att söka undgå något, vore det ock mycket stora kostnader, för att hjälpa de allra mest beklagansvärda medmänniskorna. Jag är fullt medveten om att svåra tider stunda för statsverket att finna tillräckliga inkomster för att täcka utgifterna, men om man får tro medicinalstyrelsens i propositionen intagna yttrande, så kan det antal patienter, som här skulle kunna komma i fråga, icke bli synnerligen stort.

För att följa det kloka råd som getts att när en utgift föreslås även anvisa varifrån medlen kunna tagas, så tillåter jag mig framkasta

tanken på att möjligen det vanliga anslaget till den frivilliga skytte-rörelsen som nu, mindre behövt förmodligen, utan större våda skulle kunna för detta ändamål användas.

Som stöd för mitt yrkande att staten bör åtaga sig i största möjliga utsträckning vården av sinnessjuka, får jag hänvisa till den kungl. propositionen, där flera uttalanden i den riktningen förekomma, och särskilt synes mig följande uttalande av direktionen för Göteborgs hospital böra beaktas:

»Direktionen för Göteborgs hospital framhåller, att då enligt förslaget lindring skall sökas hos fattigvårdsstyrelsen, lindringen kommer att få bismak av fattigvård, vilket kunde föranleda mången att draga sig för att söka lindring, och då direktionen ansåge, att staten borde, helst helt och hållet, men i varje fall i största möjliga utsträckning åtaga sig sinnessjukvården, hemställdes, att lindringen borde sökas hos vederbörande hospitalsdirektion, som skulle hava att överlämna ansökan till länsstyrelsen eller, i stad, magistraten eller eventuellt annan myndighet. Sedan dessa myndigheter genom sina organ fått ansökningens berättigande styrkt, borde ansökan återgå till hospitalsdirektionen, som beviljade lindringen, vilken alltså borde utgå av statsmedel»;

samt följande ur riksdagens skrivelse, vilket, även om den nya lagen blir antagen, likväl i många fall kan komma att besannas:

»Kommunen kan vara barmhärtig och helt eller delvis betala avgiften — och detta sker även på många ställen — men den kan också begagna sin rätt att till sista öret uttaga sin fordran ur den sjukes egendom eller hos de för honom betalningsskyldiga, och detta händer tyvärr icke sällan. Följden härav blir då stundom den, att sinnessjuka, som väl behöva hospitalsvård, kvarhållas i hemmen hos sina anhöriga, för att icke dessa må ekonomiskt gå under».

På grund av vad som sålunda anförts föreslås,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag till lag om lindring i de mindre bemedlades kostnader för sinnessjukvård, att staten åtar sig i största möjliga utsträckning dessa kostnader.

Stockholm den 31 januari 1919.

Christian Ericson.

I motionen instämmer

Alfr. Werner.